

ZIEMSVĒTKUZAURS UN ZIEMAS RAGANA

THE CHRISTMASAURUS AND THE WINTER WITCH

TOM FLETCHER

Illustrations by Shane Devries

TOMS FLEČERS

ZIEMSVĒTKUZAURS

UN ZIEMAS RAGANA

Ilustrējis Šeins Devrīss

No angļu valodas tulkojusi

Laura Dreīže

ZVAIGZNE ABC

821.111-93

Fl 350

Tom Fletcher

THE CHRISTMASAURUS AND THE WINTER WITCH

Copyright © Tom Fletcher, 2019

Illustrated by Shane Devries

First published as *The Christmasaurus and the Winter Witch* in 2019
by Puffin which is part of the Penguin Random House group
of companies.

The moral right of the author has been asserted.

Toms Flečers

ZIEMSVĒTKUZAURS UN ZIEMAS RAGANA

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja *Vija Kilbloka*

Projekta vadītāja *Marika Taube*

Redaktore *Daina Grūbe*

Korektore *Diāna Graudiņa, Zinta Stikute*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Vāka dizainu adaptējusi *Sanita Romančuka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-4158.

Jelgavas tipogrāfija.

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana
vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums.

Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība

Krimināllikuma 148. pantā.

© Tulkojums latviešu valodā, Laura Dreiže, 2021

© Literārā apdare, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2021

ISBN 978-9934-0-9673-0

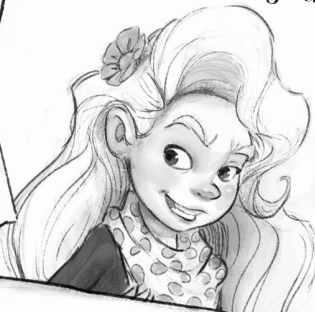
*Mammai un tētim
Paldies, ka vienmēr padarījāt
Ziemassvētkus maģiskus!*

Tu dosies CEĻĀJUMĀ UZ ZIEMEĻPOLU kopā ar...

... **Viljama Tuntuli,**
kuram patīk dinozauri.

... **Brendu Garmēli,**
kura agrāk bija nerātņa,
bet tagad ir jauka.

... **Pamelu Garmēli,**
Brendas mammu,
kura šogad
centīsies iemīļot
Ziemassvētkus.

... **Bobu Tuntuli,**
Viljama tēti, kurš
vēl arvien
DIEVINA
Ziemas-
svētkus.

... īsto un vienīgo
Ziemsvētkuzauru, kuram
nevajadzētu te būt, bet kurš rēc un
lidinās, draudzējas un slidinās!

... milzonīgi maģiskāko
un maģiski milzonīgāko
vīru pasaulē – **Ziemas-
svētku
vecīti!**

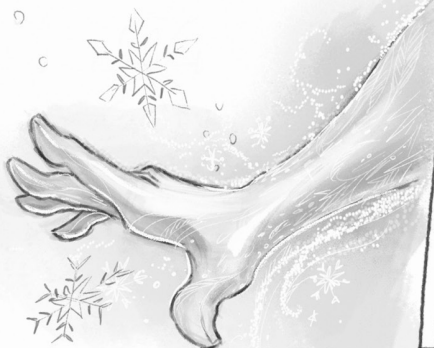

... vienmēr priecīgajiem
rīmētājiem, laika zīmju
zīmētājiem –
**Ziemašvētku
vecīša elfiem!**

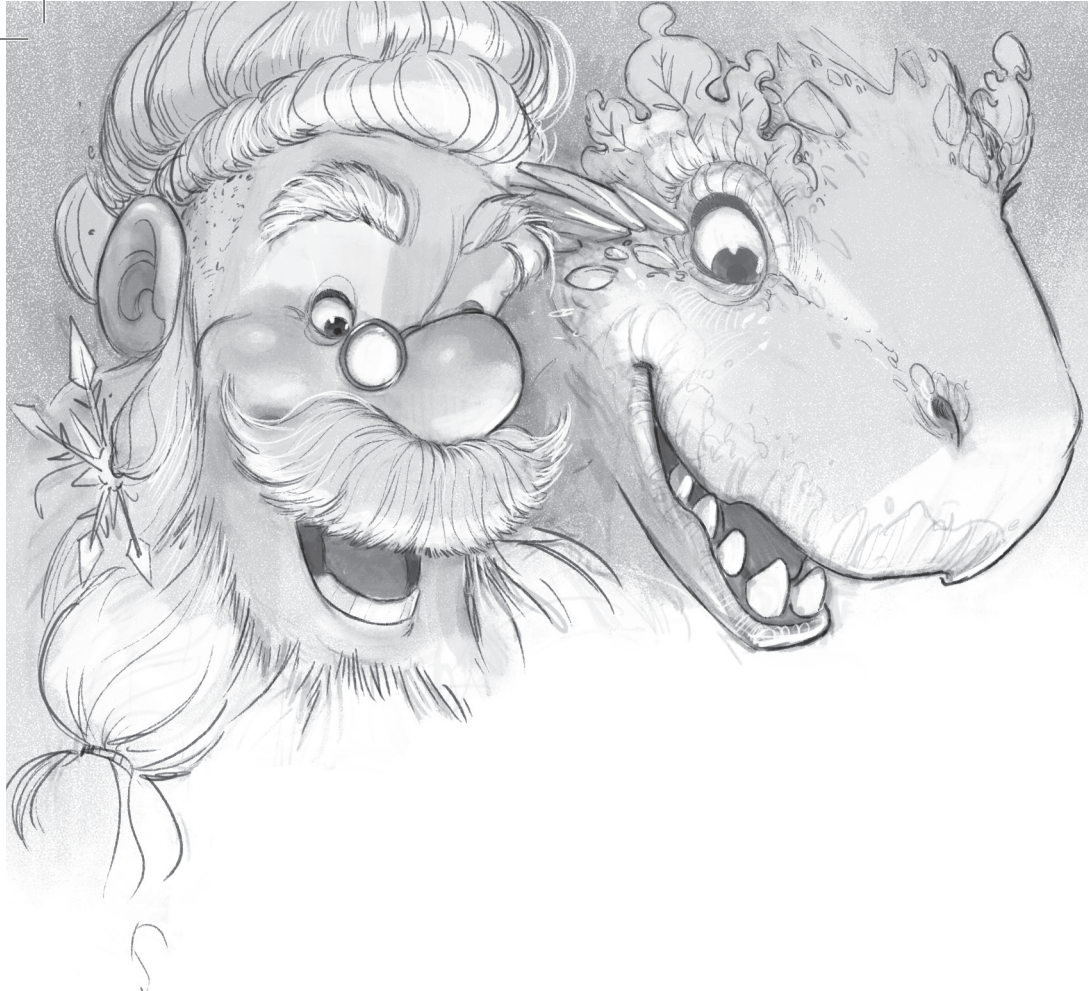
... ļoti noslēpumainu un
mistisku būtni – pilnīgi
neticami, ka viņas vārds ir
uz šīs grāmatas vāka...

Ziemas raganu!

... ak, un, pirms aizmirstu, –
uzmanies no šī uzpūteņa,
Berija Garmēles.
Viņš var sagādāt
nepatikšanas...

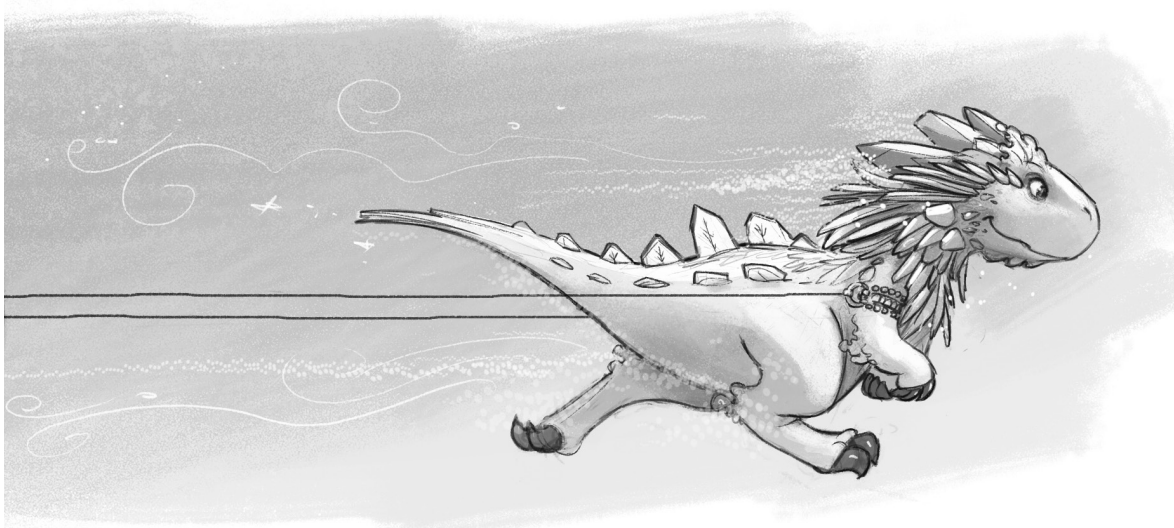

PROLOGS. <i>Nākotnē</i>	13
1. <i>Stāsts sākas</i>	28
2. <i>Atkal kopā</i>	45
3. <i>Laipni lūgti Ziemeļpolā!</i>	61
4. <i>Vēlmju mežs</i>	75
5. <i>Elfuciems</i>	85
6. <i>Vissenākā Ziemassvētku eglīte</i>	103
7. <i>Saltums</i>	120
8. <i>Ziemas ragana</i>	130
9. <i>Aizliegts</i>	144
10. <i>Lieliskais labirints</i>	156
11. <i>Pērkonputenis</i>	172
12. <i>Atpakaļ uz prologu</i>	182

13. <i>Vēl viena pietura</i>	194
14. <i>Kur mājas, tur patiesība</i>	207
15. <i>Ko Brenda vēlējās</i>	222
16. <i>Augošas nepatikšanas</i>	240
17. <i>Dancojošo zvaniņvatu mīkla</i>	247
18. <i>Svārstīgā ticība</i>	252
19. <i>Pupa bija, pupas nav!</i>	264
20. <i>Gada labākā dāvana</i>	274
21. <i>Neredzamie elfi</i>	284

22. <i>Klāt Ziemassvētki!</i>	290
23. <i>Atpakaļ uz Ziemeļpolu</i>	304
24. <i>Visapkārt viens vienīgs sniegs</i>	314
25. <i>Brendai pa pēdām</i>	326
26. <i>Atkal Ziemassvētku vakars</i>	334
27. <i>Nākotnes supersīkstulis</i>	354
28. <i>Mūžīgais sasalums</i>	374
29. <i>Pazuduši laikā</i>	384
30. <i>Aizmirstā vēlme</i>	396
PATEICĪBAS	415

PROLOGS NĀKOTNĒ

Kā jau visi labi stāsti, arī šis sākas ar vārdiem
reiz sensenos laikos.

Ko tu ar to gribi teikt – *tā taču sākās
pirmā grāmata?* Nesākās vis! Paga, es pārbaudišu.
Vienu mirklīti...

Nē, ko lai saka? Tēv ir taisnība!

Tā nu gan nevarēs. Es kaut ko pamainīšu.

Kā būtu ar šo?

Šis stāsts sākas pilnīgi, absolūti, neizmērojami
citādi nekā iepriekšējais: ar vārdiem reiz ***tāltālā
nākotnē!***

ZIEMSVĒTKUZAURS UN ZIEMAS RAGANA

Tu nu gan tu negaidīji, ko, prātvēder?

Nākotne necik daudz neatšķiras no tagadnes. Arī nākotnē bērni katru dienu iet uz skolu. Un, jā, arī nākotnē bērniem ir jāēd brokoļi un zirņi. Un jātīra zobi. Un jāsaka “lūdzu” un “paldies”. Un jāmazgā naba. Un arī nākotnē viņi nedrīkst urbināt degunu. (Un ēst savus nākotnes puņķus.)

Nekas no tā visa nākotnē nav mainījies.

Bet ir viena neiedomājami, milzoni liela atšķirība.

Nākotnē

NAV ZIEMASSVĒTKU!

NETICAMI, VAI NE?

Palūkosim, kā tas ir...

Nākotnē bija pilnīgi parasts ziemas vakars. Pa debesu maģistrāli, kas aizvijās starp zvaigžņu-skrāpjiem augstu stratosfērā (tie bija tik augsti, ka jumts gandrīz ietiecās atklātā kosmosā!), virs galvas šaudījās superforšas lidojošas mašīnas, un pār nākotnes Londonu krita viegls, pūdersmalks sniegs.

PROLOGS

Pēkšņi sāka snigt stiprāk, bet dīvainā kārtā sniega sega pilsētā nekļuva vienādi bieza. Notika gluži pretēji. Gūzmām snīga tikai vienā ļoti mazā un konkrētā vietā klusā sānieliņā ar nosaukumu Dadžu iela.

Jau pēc dažām sekundēm snīga tik stipri, ka sāka veidoties kupenas, radot kaut ko līdzīgu uzkalniņam. Tad sniegs mitējās tikpat pēkšņi, kā sācies, un ieliņas vidū palika liela, balta kupena.

Puf!

No kupenas izšāvās dūre.

Un... **puf!** Vēl viena!

Tad divrokainā kupena sāka trīcēt un drebēt, līdz apgāzās, atsedzot skatienam mazu zēnu ar brūniem, cirtainiem matiem, kurš sēdēja ar dinozauru uzlīmēm izrotātā ratiņkrēslā.

Protams, tu viņu jau pazīsti.

ZIEMSVĒTKUZAURS UN ZIEMAS RAGANA

Viljams Tuntulis paberzēja pieri un pārlaida acis klusajai ielai.

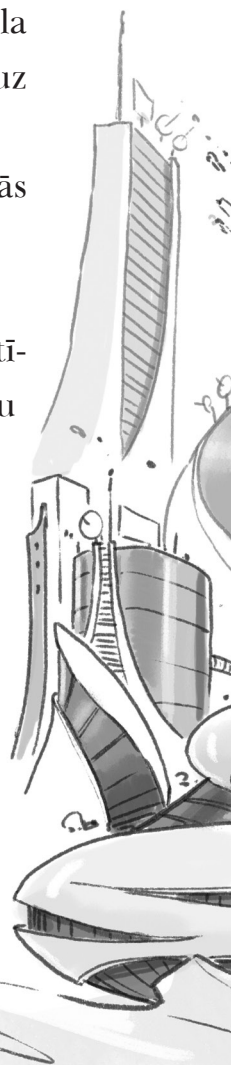
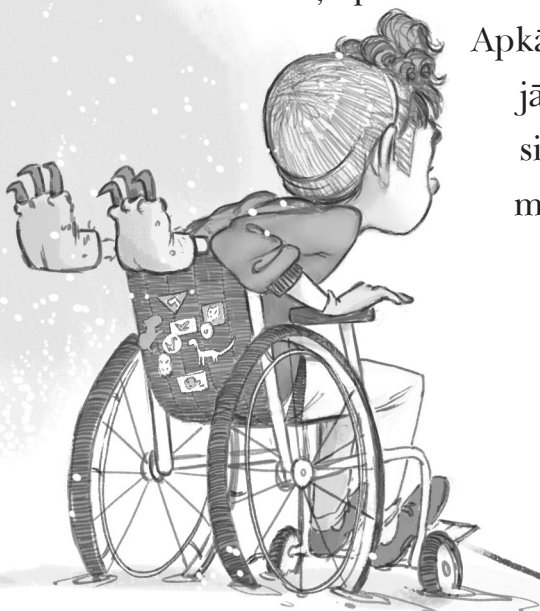
– Hei! Kur es esmu? Nē... *KAD* es te esmu? – zēns taujāja, jo bez viņa Dadžu ielā bija vēl kāds. Viljamam blakus sānieliņas ēnās stāvēja noslēpumains tēls.

Bet atbildes nebija. Savādais tēls tikai pacēla roku un ar aukstu, slaidu pirkstu norādīja uz Dadžu ielas galu.

Viljams sarauca pieri un klusēdams aizripinājās pa tukšo ieliņu, līdz nogriezās uz galvenā ceļa.

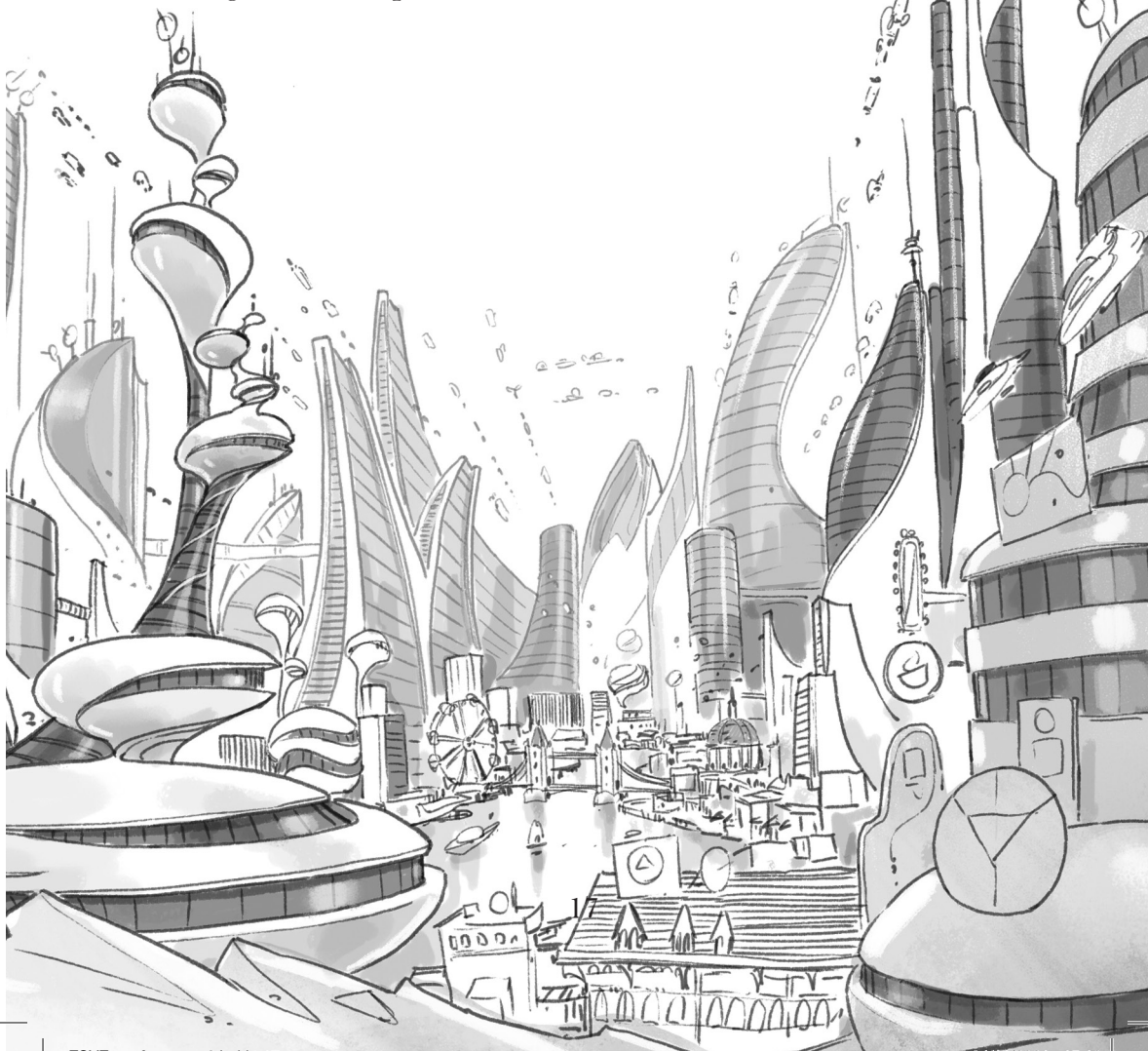
Tad viņš pirmoreiz ieraudzīja ***nākotni!***

Apkārt viss mirdzēja un laistījās, jo pie zvaigžņuskrāpju sienām bija piestiprināti milzīgi, žilbinoši ekrāni.

PROLOGS

Visaugstākajai ēkai, kas atradās pašā vidū, uz jumta bija varen liels, starojošs **G**burts, kas spīdēja spožāk par mēnesi un izgaismoja teju vai visu pilsētu.

ZIEMSVĒTKUZAURS UN ZIEMAS RAGANA

Viljams centās aptvert nākotnes Londonas dīvainos skatus un smaržas, gribēdams paturēt atmiņā ik sīkāko detaļu:

- * *cilvēkus spodros nākotnes kostīmos, kuri rosīgi devās uz darbu;*
- * *sastrēgumu virs pilsētas, kuru bija izveidojušas lidojošās mašīnas;*
- * *autobusus ar divdesmit stāviem, kuros strādāja konduktori roboti.*

Bija tik daudz, ko redzēt! Bet Viljama uzmanību novērsa sačukstēšanās aiz muguras. Viņš pagriezās un ielūkojās dziļāk ieliņā.

– Hei! – Viljams uzsauca.

Atbildes nebija, bet savādais tēls, kurš joprojām klusi gaidīja ēnās, pamāja ar galvu. Viljams ripinājās atpakaļ pa Dadžu ielu, līdz saprata, ka balsis dzied:

*– Ir Ziemsvētki klāt,
Nav labāka laika.
Mūs piepilda ilgas
Un nojautas baigas...*

PROLOGS

– *Baigas?* – Viljams nočukstēja. – Vai es nepār-klausījos?

Viņš klusi devās turp, kur skanēja savādā dziesma, un ielūkojās aiz atkritumu tvertnes. Tur ap nelielu ugunsкуру bija sapulcējies bariņš cilvēku. Viņi bija satuntulējušies platos mēteļos un vilnas cepurēs.

Viens no viņiem – vecs lādzīga paskata vīrs ar grumbainiem, sārtiem vaigiem – atvilka mēteļa rāvējslēdzēju, lepni izrādīdams pūkainu adītu Ziemassvētku džemperu, it kā tādējādi palaistu to brīvībā.

Pārējie darīja tāpat – atvilka mēteļu rāvējslēdzējus un atpogāja pogas, lai parādītu košos svētku džemperus. Viņi turpināja dziedāt:

*– Un tomēr mēs ticam,
Jo – lūsti vai plīsti –
Citādi nepienāks
Ziemsvētki īsti.*

Pa krēslaino ielu aiztraucās dzestra vēja brāzma, sacelot gaisā gružus. Pa gaisu kā papīra pūķis

ZIEMSVĒTKUZAURS UN ZIEMAS RAGANA

aizplanēja avīze un nolaidās Viljamam pie kājām. Viņš paraudzījās lejup un izlasīja datumu.

– Divdesmit piektais decembris? Tātad ir Pirmie Ziemassvētki, tikai pēc trīsdesmit gadiem? – Viljams nočukstēja un saviebies atskatījās uz galveno ielu.

Kāpēc cilvēki Pirmajos Ziemassvētkos iet uz darbu? viņš prātoja.

Tad Viljams ievēroja, ka neviens no ēkām nav izrotāta. Neviens cilvēks neizskatījās priecīgs. Nevienu ielu laternas stabu neapvija muļķīgās lampiņu virtenes, kas tik ļoti patika Viljama tētim Bobam. Patiesībā, ja Viljams tumšajā sānielā nebūtu pamanījis slepenos svinētājus, viņam nemaz nerastos izjūta, ka ir Ziemassvētki!

Piepeši sānielā uzmirdzēja sarkana gaisma, silti apspīdot slepeno svinētāju sejas.

Ā, nu jau sāk izskatīties pēc Ziemassvētkiem! – Viljams nopriecājās.

– Viņi ir klāt! – iesaucās krunkainais svinētājs ar sārtajiem vaigiem, ar drebošu pirkstu norādīdams uz kaut ko, kas strauji tuvojās pa gaisu. Viljams aptvēra, ka sarkano gaismu nemaz neizstaro

PROLOGS

lampiņu virtenes. Tā plūda no lidojošas policijas mašīnas žilbinošajām bākugunīm!

– ZP ir klāt! Viņi ir mūs atraduši! Bēgam! – iesaucās cits svinētājs, aizraudams ciet mēteļa rāvējslēdzēju, lai paslēptu džemperi.

ZP? Ko gan tas nozīmē? – Viljams gudroja, ratiņkrēslā paripinādamies atpakaļ un paslēpdamies aiz atkritumu tvertnes.

Lidojošās policijas mašīnas durvis švīkstēdamas atvērās, un ārā izlēca policistu vienība.

– Ziemassvētku policija, stāt! – viens no viņiem nodārdināja megafonā, bet pārējie uzreiz metās pa pēdām slepenajiem svinētājiem, kuri nozuda Dadžu ielas tumsā.

Visi, izņemot vienu. Vecais vīrs palika.

– Es vairs nebaidīšos, – dumpīgais Ziemassvētku svinētājs izaicinoši paziņoja un novilka mēteli, atsedzot skatienam viskļiedzošāko, pūkaināko un sviņīgāko Ziemassvētku džemperi, kādu vien Viljams jebkad bija redzējis.

– Seržante, man šķiet, tas ir muzikālais džemperis... – policists ierunājās, tuvojoties svinētājam.

ZIEMSVĒTKUZAURS UN ZIEMAS RAGANA

– Rokas augšā! – noauroja seržante, kopā ar savu vienību ielencot veco vīru.

Svinētājs nepakustējās.

– Es teicu: rokas augšā! Lēni un mierīgi, – policiste atkārtoja.

– Mēs nedarijām neko sliktu! – svinētājs iebilda.

– *Ziemassvētku aizlieguma* noteikumi ir uzrakstīti pilnīgi skaidri.

Viljams apstulba.

Ziemassvētku aizliegums?

Pēkšņi vecais svinētājs saspieda adītu bumbuli sava Ziemassvētku džempera krūtežas pašā centrā.

– **NĒ!**

– Aizspiediet ausis!

– **ĶERIET VIŅU!** – policisti sauca, bet bija jau par vēlu. Pārējie bumbuļi sāka mirgot sarkani un zaļi, un sānielā atskanēja līksma dziesma:

PROLOGS

– Zvaniņš skan, zvaniņš skan, Ziemassvētki brauc...

Dziesma turpinājās vien mirkli – līdz policisti nogāza veco vīru uz apsnigušās zemes un saslēdza viņu rokudzelžos.

– Jums nekad neizdosies aizliegt Ziemassvētkus! – viņš iesaucās.

– Ak, tikai ne atkal! – novaidējās seržante.

– Jūs viņu pazīstat? – jautāja kāds cits policists.

– Vai es viņu pazīstu? Kopš tika ieviests Ziemassvētku aizliegums, viņš Ziemassvētkus biežāk pavada aiz restēm nekā savā gultā. Vai tu vienkārši nevari likties mierā ar tiem Ziemassvētkiem, ko, Bob Tuntuli?

Vārdi gluži vai atbalsojās Viljama prātā.

Bob...

Bob...

BOB...

ZIEMSVĒTKUZAURS UN ZIEMAS RAGANA

Tuntuli...

Tuntuli...

TUNTULI..

– TĒT! –

– Viljams iesaucās no savas slēptuves, tad aši aizlika priekšā mutei rokas. Tētis bija pārāk aizņemts ar policistiem, kas stīvēja viņu iekšā mašīnas aizmugurē, un nedzirdēja dēlu, kurš bija atceļojis šurp laikā. Bet seržante gan sadzirdēja.

– Kurš to teica? – viņa noskaldīja, pagriezdamās uz Viljama pusi. – Tu tur! Vai tu arī svini Ziemas svētkus?

Viens no policistiem sāka skriet pie Viljama. Zēns saprata, ka jākustas, turklāt ātri, taču nespēja novērst skatienu no tēta vecās, krunkainās nākotnes sejas, kad tas rokudzelžos sēdēja policijas mašīnas

PROLOGS

aizmugurē un policisti aizcirta durvis. Un tas viss tikai tāpēc, ka viņš bija dziedājis Ziemassvētku dziesmas un uzvilcis Ziemassvētku džemperu!

– Kaut kas ir nogājis šausmīgi greizi! – Viljams nočukstēja.

Policists strauji tuvojās.
– Ved mani atpakaļ! – Viljams iesaucās, vērsdamies pie noslēpumainā tēla, kas piepeši bija uzradies ēnās viņam blakus. – Tūliņ ved mani atpakaļ!

Savādā būtne nekavējoties pacēla ledusauksto roku un tumsā satvēra Viljama ratiņkrēsla rokturus. Tajā pašā vietā acumirkli atsāka snigt, un ap viņiem sacēlās varens putenis. Viljams juta, kā krītas temperatūra, sniega vētrai vērpjoties un virpuļojot, griežoties un grozoties, bet noslēpumaini vilinošais ledus tēls stāvēja aiz zēna un virzīja viņu uz priekšu. Vai varbūt atpakaļ, vai arī augšup, vai lejup...

Viljams īsti nezināja.

Viņš spēja tik vien kā aizturēt elpu un uzticēties šai sniega burvei, aukstuma spīganai, Ziemas raganai.

Mākoņi virs galvas sāka virmot un putot. Saullēkts pārtapa saulrietā, un pār debesjumu zibenīgi kā krītoša zvaigzne aiztraucās mēness. Mākoņi, mēness, zvaigznes, saule, dienas, nakts, mēneši, gadi...

Ap viņiem neiespējamā, neiedomājamā ātrumā brāzās laiks, līdz tas piepeši apstājās, un Viljams Tuntulis attapās tieši turpat, kur viss bija sācies. Gluži tāpat, kā tu esi nonācis atpakaļ šī stāsta sākumā...

